

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Jocul de-a dragostea
Sandra Brown

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

Jocul de-a dragostea / Sandra Brown;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3878-6

I, Rogoian, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Jocul de-a dragostea

Traducere din limba engleză
Alina Rogoian

capitolul 1

- Ți-ai pierdut mințile?

- E o idee grozavă.

- E o idee tâmpită. Nu am mai făcut asta de când eram copii.

- Și scăpam de fiecare dată neprins.

Allison Leamon îi aruncă surorii ei o privire exasperată. Dacă nu ar fi fost expresiile diferite de pe chipul lor - cea a lui Ann era plină de speranță -, Allison ar fi putut crede că se privea în oglindă.

Ann era așezată turcește în mijlocul patului surorii ei. Allison îi întoarse spatele și începu să-și scoată agrafele din cocul prins la ceafă. Clătină din cap, iar coama de un roșcat aprins i se revărsă pe umeri în valuri bogate ce arătau întocmai ca cele ale surorii ei.

- Bette Davis are câteva filme în care au jucat gemenne, făcând schimb de roluri. În fiecare dintre ele se întâmplă ceva îngrozitor.

- Asta e în filme; aici e vorba de realitate.

- Dar nu se spune că arta imită viața?

Ann oftă consternată.

- Ei, haide, Allison. Vrei sau nu să faci asta?

- Nu vreau. Nici măcar nu-mi vine să cred că ești hotărâtă în privința operației, spuse ea, trecându-și o perie prin păr.

- Nu vreau să-mi petrec restul vieții cu pieptul plat.

- Nu avem pieptul plat, o contrazise Allison, studiindu-și propria siluetă în oglindă.

- Dar nici nu suntem excesiv de dotate.

- Și de ce ai vrea să fii? Oricum se vor lăsa peste câțiva ani, iar atunci îți vei dori să nu-i fi avut deloc. Punând peria pe masa de toaletă se întoarse spre Ann. Te rog mai gândește-te, Annie. Nu face asta.

Ann izbucni în râs.

- Ești mereu atât de-al naibii de prudentă și pragmatică. Nu te încercă absolut niciodată câte un gând frivol? Uite cum arăți acum că ți-ai despletit părul. Ești superbă. Nu-ți dorești să fii?

- Nu sunt superbă. Și nu, nu-mi doresc asta în mod deosebit. Felul în care arăți nu e important.

Ann își apăsă o mână în dreptul inimii și ridică ochii în tavan.

- Știu, declară ea teatral. Important e ceea ce ai înăuntru.

- N-ai decât să râzi de mine, eu așa simt. Prefer de departe să fiu considerată inteligentă mai degrabă decât o frumusețe răpitoare.

Ann se încruntă iritată. Sora ei era incorigibilă. Nu o interesa nimic în afară de laboratorul ei - microscopul ei electronic, arzătorul ei Bunsen și orice organism din alte vremuri care putea fi cultivat într-o cutie Petri!

- Ai de gând să-mi faci favoarea asta sau nu?

- Nu. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. De ce nu poți să-i spui lui Davis de pe-acum?

- Pentru că vreau să-i fac o surpriză.

- El te place așa cum ești. Altfel de ce s-ar căsători cu tine?

- Cunoști vreun bărbat căruia nu i-ar plăcea ca partenera lui să aibă sâni mari? În clipa în care cuvintele îi zburară de pe buze, Ann începu să clatine din cap. Sau lasă. Îmi retrag întrebarea. Tu nu cunoști nici un bărbat.

- Ba cunosc destul de mulți bărbați, spuse Allison întâmpnată.

- Și sunt toți niște tocilari ciudați! replică Ann.

- Sunt savanți.

- După cum ziceam, niște tocilari ciudați, bombăni Ann, smulgând un fir agățat din cuvertura de pe patul lui Allison. Bosumflarea o ținu doar câteva clipe, după care își pierdu răbdarea. Îmi doresc o mărire de sâni. E pentru a avea mai multă încredere în mine. Davis își va ieși cu totul din minți când va vedea îmbunătățirea. Am nevoie de puțin ajutor din partea surorii mele gemene, iar ea mă refuză de parcă ar fi mare scofală.

- Sper că jocul de cuvinte e neintenționat, remarcă Allison pe un ton sec. Când Ann îi aruncă o privire furioasă, se înmuie puțin. Ceea ce-mi ceri nu poate fi considerat nicidecum „puțin“ ajutor. Îmi ceri să te înlocuiesc, fără știrea nimănui, cât timp dispari să te operezi.

- Doar pentru câteva zile. Doar până îmi vor fi date jos bandajele.

Allison își acoperi propriii sâni, fiecare cu câte o mână, și se înfioră. Întreaga idee îi stârnea repulsie, însă până la urmă o privea strict pe Ann. Și-ar fi dorit doar ca Ann să n-o fi târât și pe ea în povestea aceea.

- Și ce faci cu serviciul?

- Îmi iau o săptămână de concediu. Aia nu va fi o problemă. Vei merge la muncă după programul tău obișnuit. Doar serile va trebui să ți le petreci cu Davis.

- Și tu ce-ai să faci, ai să te ascunzi în dormitorul din fundul casei?

- Eu am să rămân internată la clinică. E scump, dar prefer să stau acolo mai degrabă decât să vin acasă.

Allison se desprinsese de măsuta de toaletă și începu să se plimbe agitată.

- Annie, e o nebunie. Tu și Davis... ei bine, nu se așteaptă la anumite, aăă, știi tu...

- Te referi la favoruri sexuale?

Allison roși. Ann izbucni în râs.

- Te-am rezolvat la capitolul acesta. I-am spus că ginecologul meu m-a schimbat rețeta pentru contraceptive și nu avem voie să facem dragoste timp de trei săptămâni, până nu știm sigur că își fac efectul.

- Asta e absurd!

- Ca genetician, tu știi asta, iar eu ca femeie știu asta, însă *Davis* nu o știe. A protestat vehement, dar a acceptat. Așa că nu va trebui să-ți faci griji că va încerca să te ademenească în pat. Și, pentru numele lui Dumnezeu, e vorba doar de trei sau patru zile!

Allison își frânse neliniștită mâinile. Ann avusese dintotdeauna acest efect asupra ei - era capabilă să o convingă să facă ceva chiar și atunci când bunul ei simț o avertiza că era o idee proastă.

- Schimbul de roluri era o farsă amuzantă când le-o făceam părinților noștri, sau chiar și profesorilor, dar acum am un presentiment că se va întâmpla ceva îngrozitor.

- Ești o fatalistă. N-o să se întâmple nimic.

- Și vrei să mă mut în apartamentul tău?

- Așa ar fi cel mai convenabil. Acolo *Davis* m-ar putea găsi oricând - adică *pe tine* te-ar putea găsi.

Ceea ce nu spusese nici una din ele, pentru că știau amândouă, era că absența lui Allison din propriul apartament avea să treacă neobservată. Pe ea n-o căuta nimeni seara.

- Aș fi nevoită să port hainele tale, spusese Allison fără entuziasm.

- Ceea ce ar fi o îmbunătățire uriașă comparativ cu garderoba ta.

Ann studie fusta bavareză, de culoare bleumarin, și cămașa albă cambrată care alcătuiau ținuta lui Allison cu o expresie de dezgust fățiș.

- Voi fi nevoită să port în permanență lentilele de contact și îmi dau dureri de cap.

- Mai bine înduri dureri de cap decât să porți ochelarii aceia care te fac să arăți ca o bufniță.

- Și părul meu...

- Termină odată! Părul tău arată superb când e desfăcut și natural, în loc să fie strâns în cocul acela de față bătrână. Sări de pe pat și se înfipse în fața lui Allison cu ambele mâini pe șolduri. Deci vrei sau nu să mă ajuți? Te rog, Allison. E important pentru mine.

Totul era important pentru Ann. Toată viața ei era o succesiune de crize. Ea nu făcea nimic cu jumătate de măsură. Se năpustea orbește în fiecare eveniment critic, de regulă târându-și după ea și sora geamănă, mult mai puțin aventuroasă și deloc dornică să se implice.

Allison se întoarse spre oglindă și își studie reflexia. Ar fi putut trece drept Ann? Ann care, de fiecare dată când cunoștea pe cineva nou, vedea în persoana respectivă nu un străin, ci un potențial prieten? Ann care se simțea în largul ei în orice situație? Ann care avea o personalitate efervescentă și mai mult farmec în degetul mic de la mână decât avea Allison în tot trupul ei?

Ann veni lângă ea în fața oglinzii. Cum Allison nu avea ochelarii pe nas, iar părul i se revărsa cărlionțat pe umeri, exact ca al lui Ann, arătau identic.

Și era vorba doar de câteva zile. Iar Ann era sora ei geamănă, singura ei soră. Și era greu să renunți la obiceiurile de o viață.

Allison zâmbi pieziș.

- Îți dai seama că, tot restul vieții noastre, oamenii o să se uite la sânii noștri ca să ne deosebească una de cealaltă?

- O, Allison. O vei face, deci? Ann o întoarse pe Allison spre ea și o prinse într-o îmbrățișare entuziastă. Știam eu că mă pot baza pe tine. Uite inelul meu de logodnă, spusese ea, scoțându-și-l de pe deget și punându-l

lui Allison. Să nu îndrăznești să îl pierzi. Acum hai să-ți povestesc despre deseară. cărți

- Diseară?

- Eu și Davis urmează să ieșim la cină cu cel mai bun prieten al lui. Au crescut împreună, sunt frați de cruce și așa mai departe. Nu l-am mai întâlnit niciodată, iar Davis vrea să se laude cu mine.

- O, Annie, scânci Allison.

- Stai să vezi când ai s-o cunoști, Spencer. E incredibilă. Absolut incredibilă. E dulce și inteligentă. O siluetă minunată. Și ce chip are! Dumnezeule, ce chip are! E superbă.

- Așa se pare, din câte spui, replică Spencer Raft, făcându-i cu ochiul prietenului său cu o expresie glumeață.

Davis se arătă de-a dreptul consternat.

- Cumva vorbesc prea mult despre ea?

Spencer îl plesni pe Davis peste umăr.

- Ești un bărbat îndrăgostit. E firesc să vorbești despre ea. Cât o să dureze logodna asta?

Davis venise să-l ia pe Spencer din aeroportul din Atlanta, iar acum își croiau drum prin traficul de pe autostradă, îndreptându-se spre restaurantul la care urmau să ia cina cu Ann. Era o după-amiază sufocant de caldă, iar traficul avansa cu o lentoare pe măsura aerului greu și umed.

- Nu mai durează mult, slavă Domnului. Nunta va fi în ultimul weekend din iunie. Vreau să fii cavalerul meu de onoare. Ai să fii prin zonă pe atunci sau îți iei din nou tâlpășița cât de curând?

- Am să stau o vreme. Nu-mi pot lăsa cel mai bun prieten să se căsătorească fără să-i ofer susținerea mea.

Davis îi aruncă o privire bărbatului de lângă el.

- Știi, dacă n-ar exista Ann în viața mea, te-aș invidia. Navighezi prin lumea întregă în iahtul acela al tău,

te bucuri de o altă femeie în fiecare port, trăiești aventuri, nu ești legat de nici o obligație. Probabil că e o viață grozavă, oftă el.

Spencer studie cu un aer serios soarele ce apunea printre nori.

- Nu-i chiar atât de fantastic pe cât îți imaginezi, spuse el gânditor.

- Pe toți dracii, omule, împărtășește-i amicului tău câteva detalii fierbinți. Nici măcar nu știu cu ce te ocupi.

Spencer zâmbi enigmatic.

- E secret.

- Te scalzi în bani, lucrezi pe cont propriu, muncești când vrei tu și călătorești prin toată lumea. Ești merccnar, așa-i?

- Astea sunt informații confidențiale, Davis.

Davis șuieră printre dinți.

- Probabil colaborezi cu agenția CIA sau ceva de genul, nu? Mai bine lasă. Înțeleg dacă e confidențial. Promite-mi doar un singur lucru.

- Ce anume?

- Că, indiferent ce ai face, e o activitate legală. Nu te ocupi de trafic de droguri sau de arme sau alte chestii de genul.

Spencer izbucni în râs.

- Nu voi ajunge la închisoare pentru ceea ce fac, nu.

- Asta nu mă liniștește neapărat. Poate ești pur și simplu prea viclan pentru a te lăsa prins.

- Munca mea e legală.

Davis oftă plin de alean.

- Da. Din când în când, te invidiez sincer, și pe tine, și viața pe care o duci.

- Nu-i cazul, spuse Spencer încet. Eu te invidiez pentru cât ești de fericit cu Ann.

- Ei bine, imediat o să te îngălbenești de ciudă, căci uite-o acolo. Nu ți-am spus că e extraordinară?

Frână și opri mașina în fața restaurantului exact în clipa în care o observă pe Ann apărând de după colțul clădirii. Sărind din mașina decapotabilă, o strigă.

Ea ridică privirea, mai făcu un pas, apoi se clătina în față și ateriză în nas.

Fir-ar să fie!

Căzu cu mâinile înainte. Impactul cu solul o zgâlțâi, făcând să-i clănțane dinții. Palmele julite o usturau de parcă i-ar fi luat foc. Cel puțin trei straturi de epidermă rămăseseră pe trotuar. Încercase să-și amortizeze căderea cu un genunchi, iar zăbrelele de fier ale grătarului în care se împiedicase se imprimaseră în rotula ei. Avea să defileze cu o vânătaie timp de-o lună întreagă.

Părul îi atârna de o parte și de cealaltă a feței ca o draperie roșie. Fundul îi era ridicat în aer și nu reușea în ruptul capului să își limpezească vederea.

Și de parcă toate neajunsurile ei fizice nu ar fi fost de ajuns, reușise și să se facă de râs. Mai că nu-i auzea pe trecătorii din jurul ei dându-și cu presupusul despre ce fel de substanțe interzise consumase. Îi auzi pe Davis și pe prietenul lui năpustindu-se spre ea în timp ce încerca stângace să se ridice în picioare.

Naiba să le ia de tocuri! Ea, personal, nu ar fi purtat niciodată așa ceva, însă Ann da. Sandalele cu barete erau letale. Și totuși, ce altceva ar fi putut să poarte cu diafana rochie de șifon pe care îi ceruse Ann s-o îmbrace? Mocasini ei obișnuiți?

- Ann, scumpo, te-ai lovit?

Allison se ridică pe piciorul încă încălțat. Tocul ceileilalte sandale era prins în grilajul de fier, iar piciorul ei desculț atârna fără vlagă la câțiva centimetri deasupra trotuarului.

- Nu, nu, sunt bine, murmură ea, ținându-și capul plecat.

Ceva era în neregulă, însă nu reușea să-și dea seama ce anume. Parcă nu vedea lumea bine. Se lăsă cu toată greutatea pe genunchiul accidentat. Încă nu o putea susține și își dădu seama că avea să cadă din nou.

- Ann! exclamă Davis și se întinse spre ea.

Însă alte brațe o cuprinseseră, împiedicând-o să cadă și lipind-o strâns de un piept lat și solid ca un zid. Se sprijini de acel suport solid preț de o clipă, blestemând influența surorii ei asupra ei și faptul că se lăsase înduplecată de aceasta. De ce nu rămăsese acasă în compania unui roman bun?

- Scumpo, ești rănită, exclamă Davis.

- Nu. Sunt bine. Doar că...

Allison ridică fruntea. Acesta nu era Davis. Davis avea părul castaniu-deschis. Deslușea neclar o claie de păr brunet. Sprâncene de culoare întunecată. Un sacou sport din mătase brută albastră și o cravată albastră. Totul era în ceață. Clipi, încercând să pună cap la cap imaginile parțiale pentru a forma una limpede. Nu reușea să vadă clar.

„Dumnezeule! Mi-am pierdut o lentilă de contact!“

- Of, pantoful!

Se smuci din brațele puternice și se lăsă din nou în genunchi, prefăcându-se că încerca să-și recupereze pantoful, dar în realitate rugându-se ca, printr-un miracol, să găsească lentila de contact care probabil îi zburase din ochi când căzuse.

- Poftim poșeta, scumpo, spuse Davis, aruncându-i poșeta cu mărele a lui Ann.

- Îi aduc eu pantoful.

Această voce era gravă și mult mai puțin agitată decât cea a lui Davis. Bietul Davis, își spuse Allison. Probabil îi venea să intre în pământ de rușine văzând stângăcia nefirească a lui „Ann“. Grozavă primă impresie făcuse logodnica lui în fața celui mai bun prieten al său.

Dar nu-și putea bate capul cu acel detaliu acum. Trebuia să-și bata capul cu faptul că avea să fie nevoită să supraviețuiască o seară întreagă fără să vadă clar.

Înci când o mână caldă se închise peste glezna ei și îi băgă piciorul în pantoful care se înfipse în grilajul de fier și o făcuse să cadă.

- Îmi pare rău. Te-a durut?

O atinse grijuliu pe gambă.

- Nu. Doar că...

Se poticni, neștiind ce să spună. „Doar că nu sunt obișnuită ca un bărbat să mă ajute să mă încălț.”

„Genial, Allison. Ai început cu dreptul. Mai bine nu spui nimic.”

Bărbatul se ridică încet, părând să-i ia o veșnicie să-și întindă picioarele lungi. Allison clătină din cap pentru a-și da părul pe spate, neobișnuită să-i simtă greutatea pe umeri și în jurul feței și cu atât mai puțin obișnuită să simtă mâna unui bărbat pe glezna și gamba ei. Spera că grimasa chinuită pe care și-o întipărise pe buze aducea cât de cât a zâmbet.

- Mă simt așa împiedicată.

- Ei bine, ai cam părut împiedicată, spuse Davis, petrecându-și drăgăstos un braț pe după umerii ei. O săru-tă pe tâmplă. Sigur ești bine?

- Firește, răspunse ea cu vioiciune, încercând cu disperare să își limpezească vederea pentru a-i desluși mai clar chipul pierdut în ceață. El e prietenul tău? Spencer?

Se întoarse spre masa solidă și neclară din fața ei și îi întinse mâna. Degetele i se lovira de mâneca lui.

- Spencer Raft, ți-o prezint pe Ann Leamon, logodnica mea, spuse Davis.

- Îți sângerează mâna.

- O, îmi pare rău, icni ea. Te-am mânjit cu sânge?

- Nu-i nimic. Uite.

Mâna îi fu prinsă de aceleași degete solide și calde care mai devreme se închiseseră peste glezna ei. Era o mână puternică. Puternică, dar sensibilă. Simți ceva moale tamponându-i palmele, iar când coborî privirea, își dădu seama că era o batistă albă din pânză foarte fină.

Cred c-ar fi mai bine să o ducem acasă, Davis, spuse Spencer calm.

- Nu, nu, protestă Allison. Ann ar fi ucis-o dacă i-ar fi stricat lui Davis planurile din seara aceea. Sunt bine, pe cuvânt. Să ajung eventual până la toaletă să repar stricăciunile și voi fi bine.

Și poate providența avea să-i scoată în cale și un baston alb sau un câine pentru nevăzători.

- Ești sigură? întrebă Davis.

- Da, firește.

- Vino atunci, iubito.

Petrecându-și posesiv un braț în jurul umerilor ei, Davis o conduse spre ușa restaurantului. Allison îl auzi pe Spencer urmându-i.

Imediat ce intrară în restaurantul elegant, se scuză pentru a merge la toaletă. Spera că șchiopăta suficient de tare ca să justifice șovăiala cu care străbătu holul slab luminat. Când ajunse la ușa sălii de baie, își scoase cealaltă lentilă de contact și își puse ochelarii. Și-i adusesse cu ea în poșeta de gală.

Studiindu-se în oglindă, văzu că situația nu era chiar atât de gravă. Câteva treceri scurte cu peria peste păr îi refăcură coafura. Își spală palmele cu apă rece și le uscă prin tamponare. Juliturile nu erau nici pe departe atât de rele cum crezuse. Avea în ciorap o gaură de dimensiunile unei monede chiar deasupra genunchiului, în locul care venise în contact cu grilajul de fier. Un fir agățat se transformase într-o ruptură de doi centimetri lățime care se întindea de pe gambă până pe coapsă, însă nu avea ce să facă în această privință.